

DISPUTATIO INAUGURALIS,
METEORORUM

QUORUNDAM NON INSVETORUM
EXPLORANS NATURAM,
LEVITER AUTEM, ANNON NIX
VERE ET REALITER ALBA SIT,
PERTRACTANS;

quam,

DEO SECUNDANTE,

Celebrique Philosophorum Collegio
in Reg. Acad. Aboënsi adprobante,

PRÆSIDE

Adm. Reverendo & Excellentissimo Viro,

DN. M. PETRO LAURBECCHIO;

Poëtos hactenus Professore Ord. nunc autem
Sacro Sanctæ Theologiæ Professore Ordinario
designato; Præceptore & Promotore jugi ob-
servantiâ afficiendo:

*Pro Juribus Magisterii ritè & legitime indi-
piscendis, candida eruditorum censura
submissè offert*

JACOBUS WUINERBACHEN
Wenersburgo - West-Gothus.

In Atrio Maximo d. 24. Julii,

Anni 1688.

Impr. apud JOHANNEM WALLIUM, A.T.

THE HISTORY OF THE

PROVINCE OF ALABAMA
FROM 1763 TO 1819

BY
JAMES M. COOPER

NEW YORK
1845

THE HISTORY OF THE
PROVINCE OF ALABAMA

FROM 1763 TO 1819

BY
JAMES M. COOPER

PROOEMIUM

Cognitio Philosophiae præstantissima est & utilissima, trahens hominem ab obscuritate ignorantiae ad scientiam, à tenebris stultitiae ad lucem sapientiae, Divo Thomà adserente. Quis enim est, qui non, licet invitissimus, in hanc cogatur inclinare sententiam, quòd Philosophia sit Donum divinitus datum, index veritatis, magistrà vitæ, medicina animi, mater virtutum & nutrix omnium artium & scientiarum, quin imò animorum ingeniorumq; nostrorum naturale quoddam pabulum. In Phil. enim quodammodò subacti, ex ingenti isto naturæ libro & creaturarum, egregiam sibi possunt acquirere notitiam omnium rerum, earumq; scire & intelligere vires, naturas, mirificam indolem & signaturas, causasq; abstrusas. Inde porrò vici-
di σκαυτορ discimus, quales simus, quibus re-
bus

bus & partibus constemus, & qualis sit cujusq;
partis, animæ & corporis, conditio; quæ, meo
quidem iudicio, scientia maximi est faciendâ.
Cum itaq; temporis hujus ratio nobis hoc ar-
gumentum qualitercunq; elaborandum injun-
xerit, partim svasu eorum, quibus hæc studia
debeo, partim proprio circa speculationem re-
rum naturalium impetu & amore; Veniam
nobis datum iri confidimus ab optimo quoq;
si propter invaletudinem, non pro dignitate
hoc excolere potuerimus exercitium. Non est,
quod quisquam nos elatione quâdam animi
hoc sumsisse tractandum existimet, sed potius
eò nos abripuisse rerum Physicarum admira-
tionem: multò minùs quis in præjudicium
curæ limatioris nec non accuratioris hoc ver-
gere præsumat, verùm ut tantò magis in-
aprico ponatur, complurium circa albedinem
nivis errandi turpitude. Quæ cum ita sint,
tuarum erit partium, Lector perbenigne,
præclare, quæ vel heic inveniuntur, vel de-
siderantur, exponere, cùm juxta tritum
illud dictærium; nulla data sit secta,
quæ omne verum viderit.

En gång då iag med lust fast bittid' monde
wanka/ (ka

Beh med Penei strand/ san iag i diupa tan-
Der stertia rätt allen en liten Subbe grå/

Jag saa hwad tänck er du/ han swara dristige så:
Det tyck es migh at dhe om rätta wägen seela/

Som iakae haa der til/ och säya hafwa wela/

En större bårnad ey i hela werlden fins/

Än de med lärdoms prof/ oc dygde öfning wins;
Et seien/en storm/et dåb/mig syns alle wisshegs goda/

Det werldzens wisse Mån ha styrckt mång' ester-
skoda (geer/

en/ konst/ ey weer/förstånd/nu meer nån hagnad
En Subben Pan sig wred/ mot lärde mån betet.

En tyssnar Subben än/ men beer mig estertänckia/
Hwad meer än blotter fråk Apollo har täckt skån-

De quicke dygdebarn/ so hono här til tiens/ (kia/
En högre tiens de såde/ än ringast' hans Client!

Hur' mången har tj wär' / vthi förflutne åhren/
Som artigt läst sin bok/bå Winter/höst och wärent/

Wäst stå en trappa ned/ för den som en gång såg
Apollas fagra syn/ men aldrig nån sin låg

Wti hans gyllen tält/der höre hans speei ock sänger/
Och ha då hafte god tiens/ i roo förvthan ånger/

Men harm/i medlertid/mång lård man super vth!
Der blir all wisshegs lön/der har hon får sic sluch.

Slår bårnad ju det är/ en Candidat at heeta/
När han ehuru lård/ på hundra mål skal leeta/

Olårdom til behag/ ester tiens och bröddh/
Hwad är då wära lård/ jo lijda harm och nödd?

På detta Gubbens snack / ju mehr iag mände lysna /
Ju mera talte han och aldrig wille ensna.

Han saa / iag vndrar högt på deras friske modh /
Som brylla Niernan sin förtorka mærg oc blod.
Men wina knapt der med sig någon wån så huller /
Som dem befordra wil / förta al mooständs buller /
Som ofra hindra kan / alt aldrig blifwer lönt /
Den möda och beswär mång ärlig Pilt har rönt /
Då han med iswer stält / på wisshet all' sin tanck ar /
Medh säker tillförsicht at den des Lycke-Ankar /
Stull' hålla fast hans Stiepp på olyck; brusand'
Haaf /

I hwilket grundlös bliup / fast mångē ränt i quaf.
Gördensky; fast än iag / al weridzens wisshet wunne /
Doch vthl booklig konst iag ey mit nöyie funne /
Ty iag med vnder sport / at den som tiert try år
Han hemma i sin bygd / fast högre tiensster når /
Anden som Dngdeproof hos lärde män mon göra /
Doch läset natt och dag / han får med otack höra /
At han en nån betient med sine lärdoms prof /
Dy är mitt bästa råd / att man gör lägre loof /
Doch stiger ey så högt medh sine lärdoms tanka /
Vran om widsdoms konst / sig mindre låter anka /
Emedan wara läro / nu inret meer' är wärdt /
Men skynnda hem ta tiens; fast man stätt inret
Lart.

När Gubben detta sage / och syntes meer' wil lasta
Deras sätunnigheet / som sáfänge men vthlasta
Sin lilla ägendom / att lära sådan konst /
Eö fräter gods oc lif / yppar meer' haat än gunst.

Så steg Apollo fram v:brast i desse orden:
 Hör Gubbe äst du den al' klokest vppå jorden?
 Hvad billar du dig in/ iag troor du är ey klook/
 Du stället så ditt taal/ som wore du en rook.
 Med falsk' oc före ord från dygd/wijsheet och ähra/
 Du draga will all man/ men iag skal annat lära
 Dig gamble huswudlur/ haar du det aldrig hört/
 At dygden är wäl swår/ men har doch alltid föret/
 Till ähra och högt stånd/ dem alle seent omsider /
 Som lärde warit ha / fast mången så obliden
 Och afwundzfuller fins/ som heimligt hatar mäst
 En dygdig Pilt och lård/ och token håller bäst.
 Therför'o Gubbe grå/ wijk bort och lär berentia/
 At du den endast äst/ som dygden wil förkränckia/
 Tu weet ju wintren kall/ fölier den liuflig währ/
 Tu wet och äfwendät / att sorg för glädien går.
 På nareen fölier dag/ itt lugn Sidskarten hölier
 För Hafjes brusand' Swall/ som offra öfwerstölier
 Des ragland' hus och stiepp/ at han omsider fatt
 Vhe fråsand' böltan blå/nöettiär sin wårfsde skatt.
 At tala nu meer om/ hur' swåre thet är för lärde
 Så sig till hugnad god en tiense af sådane wårde/
 Som Gud/wijsheet och dygd/den äntlig ärnat ha/
 Som bierida och seent/ sin Boock ha låset bra.
 Det lembnar må der hän/ty wijsheet är wår sågnad/
 I wijsheet står wårt lif/i wijsheet är wår hägnad.
 I wijsheet all ting är/ och vthan henne lif
 Gudh ingen wara kan/ fast wore han så rük/
 Gö Crælus den Monarch, som rükäst war i werldē.
 Doch vthan wijsheet all/ består af wårldzlig stården.
 Alt

Alt detta wäl betänckt wår Candidat Wällärby/
Från första yngdoms tid/giordt sig godt loford
wård/

Wijsheet och ädel dygd/höge meer än Gullet klara/
Han älskæ har och sagt/ wijsheet sitt nöje wara;
Naturens dolda wärel att kunna råæna yth/
Fast wäl han hafwer lärde oc nåt der å gode slute
Et sjne wänners Zir Pallas mån honom kalla/
Wedh högsta skäl och rätt/ ty han i tijder alla
Sin bok har låset rätt/ lycklig med stort beröm/
Hwad Momus säger moot/ man håller för en
dröm.

Ty är mlchieræ gladt/ och lustig mine Sinnen/
Att J Her Candidat, nu snare den Cronans
winnen/

Som Pallas gifwa bör/ och Clio smid' i hoop/
Den högste wijsheet; Gud/ som Himlen jorg
den skoop/

Wnn' Ehr godt förvtan ände/
Och mång tusend lust och frögd/
Och sin ande til ehr sände/
At J lycklig och förnögd
Lefwa må i alla daer
Winna det Ehr dygd tiene haar!

AND: E. HÅS.

Quoniam celebratissima notissimaque illa inter philosophos invaluit consuetudo, ut in justam vocum explanationem, ab ambiguitate liberationem, nec non vernaculam acceptionem soleant inquirere; non quidem merito eadem à nobis esset prætermittenda, quippe quæ fores veritati pandit. Verum cum tempore excludimur, de intricatâ & controversâ hâc disquisitione magis solliciti, ad ipsam statim definitionem Meteororum facimus accessum, quam talem nobis sistit *Speringius, Academiae Wittebergensis quondam immortalis decus.*

§. II.

Meteora sunt effluviorum affectiones, ea, modo in hâc, modo in illâ, representantes formâ.

Affectiones salutantur & denominantur: *Effluviis enim accidunt meteora, ut*

A

sonat

sonat Axioma Physicum. Quis enim est qui ignorat, eadem variè affici, & non deponere aptitudinem ad alias atq; alias formas recipiendas? Exemplo res clarescet. Draco volans figuram ignei serpentis refert. Fax illa erratica in aëre pendula, ignis fatuus, speciem candelæ ardentis repræsentat, motu vago discurrentis. Si prætereà vaporem velimus attendere, deprehendemus eum aliis atq; aliis formis ornari & vestiri, idq; pro diversitate motus ac loci. Vapor enim nunc causatur nivem, nunc grandinem, nunc pluviam, nunc nubem, non tamen simul, sed successivè. Nos hic, salvo aliorum iudicio, meteora corpora esse veremur adfirmare. Meteora etenim sunt Iris, Parelius, Paraselene & Halo &c. corpora autem non sunt.

Hic non alienum videtur ab instituto, inculcare animis physicarū speculationū cupidioribus, quod inter meteora Parelii semper aliquid singulare divinitus soleant portendere. In Ungariâ olim tres

tres soles se exhibuisse spectandos, haud multò ante mortem Ludovici regis, fida rerum antiquarum index adserit Historia; quæ phases extra omnem, (ut fertur) dubitationis aleam tres Reges, videlicet Ferdinandum, Joannem & Turcam, pro regni adeptione contra se invicem arma sumtuos, præfagebant. Testatum facit adhuc annalium fides, Regem Poloniæ vidisse sex soles, in quibus ille, qui occidentem spectabat, atrii coloris præbuit speciem, post quam parelli visionem, non longo interjecto tempore, in acie est captus.

§. 3. Definitione sic *ως εν περιόδω* expositâ, non contemnendæ erit operæ causas venari meteororum, rectissime cum dixerit Aristoteles Peripateticorum Princeps: *εκ ἴσμεν δὲ τὸ ἀληθὲς ἀνευ αἰτίας*. Sunt autem, consentiente Senatu philosophorum, causarum quatuor genera, eaque vel externæ, vel internæ. Illæ Efficiens & finis; hæ verò Materia & forma sunt.

Causa meteororum efficiens Universalis est Deus Opt. Max. qui hanc mundi machinam suâ potentiâ sustentat & dirigit. Hæc etiâ se dividit in primam & secundam. Illa Magnus ille Deus est, in totâ rerum naturâ movens & agitans cuncta. Hæc sunt astra, occultiori quodam influxu mundum regentia inferiorem, omniaque, quæ ambitu suo continet. Particularis, Euripo similis, variat pro diversitate meteororum, quæ recipere apta nata sunt, vel calorem, vel algorem. Hæc in verba Peripateticorum non juramus, quorum unanimes judiciorum consensus est, calorem & frigus per ἀντιπερισσὴν seu circumfessionem qualitatis contrariæ agere.

§. 4. Enodatâ causâ efficiente, succedit jam materia, quam Physici haud ignobiles dicunt esse, vel in quâ, vel ex quâ. Cùm jam nullum accidens extra Subjectum esse possit *naturaliter*; meteora itaq; respuunt materiam ex quâ, in quâ autem agnoscunt. *Effluvium enim*

nime est *Materia meteororum in quâ sive sub-
jectum*: quod est vel *simplex*, ut *atomus*; vel
mistum, ut *fumus & vapor*.

§. 5. Siquidem evictum est quadan-
tenus in §. 2. quod forma meteororum
substantialis in rerum naturâ non detur;
ratio hæc est, quia corporum classi mi-
nimè possunt annumerari:

§. 6. Ad causam nunc *Finalem*, La-
conicè explicandam, accingimur, quæ
statuitur triplex: 1. Quòd *Divinæ ma-
jestatis* sint indicia; *Meteora* enim sa-
pientissimi creatoris *Majestatem* depræ-
dicant, sapientiam extollunt, potentiam
manifestant, bonitatemq; evehunt. 2. *A-
ëris salubritati & purgationi* inserviunt,
quem defæcando, pestiferam luem à vi-
ta & valetudine hominum arcent; re-
centi namq; aura corpora animalium
réfocillantur. Manifesta insuper expe-
rientia omnium temporũ docet, erucas,
araneas, aliaq; venenata insecta, tem-
pore tam verno, quàm æstivo, quæ ar-
borum insident foliis herbarumq; flo-
ribus adhærent lectissimis, multum iis-
dem

dem adferre damni. 3. Imminentium sunt prænuncia eventuum. Sic nubes obscuræ minitantur ventos & pluvias; Pluvias futuras musca pungendo indicat, frigiditatem, quæ in aëre pedetentim incrementa capit, dum nubes resolvitur, sentiens. Quanta verò sit altitudo nubium à terrâ, & ubi in aëre sit locus consistentiæ vaporum, non potest firmis rationibus stabiliri, propter materiæ levitatem ac fluxam inconstantiam.

§. 7. Hactenus de Meteoris in genere breviter actum est, sequitur nunc contemplatio Nivis in specie; cujus 1. originem à *Nigs* quidam arcessunt, quidam autem voce *Ningbis* pro *Nive* utuntur, ut Lucretius & Apulejus. Postea autem elisæ sunt literæ n. & g. & sic vox Nivis inde deducta creditur.

2. Ambiguitas vocabuli Nivis attendenda. Heic non nesciendū est, quod nix usurpetur, vel in sensu Metaphorico pro *canis*, sicut Domitianus, quendam canum vidēs, caput cui varietate capilli erat sub-
rufum

rufum & incanū, perfusam nivem mulso dixit: quod jocosè in eum est adhibitum, qui ingravescente ætate, morti jam vicinus canesceret; vel in sensu nativo, pro *meteoro è nube condensatâ nato*. Quæ significatio hujus est fori.

3. Varia istius appellatio spectanda à Græcis nix nuncupatur χιών, ἀπὸ τῆς χεῖρας, quoniam facilis est liquefactu, seu quod idem est, facilè colliquescat. Item νιφωτός à νιφω, quod est, *ningo, madesfacio*. Judæis audit Schælæg, quòd splendorem præ se ferat & appareat nitida.

§. 8. In hujus ut Meteori notitiam ulterius perveniamus, de congruâ ejus definitione nobis erit laborandum: quam non inconvenienter hunc in modum informabimus, secuti ductum hâc in re Voigtii, sapientiorum Philosophorum haud postremi.

Nix est meteoron aqueum, ex nube fecundâ, sed resolutâ in minutissimas guttas, à corpusculis frigidioribus in mediâ aëris regione ut plurimum spif-

8
fatas, ortum, lanæ instar carminatæ
terram petens.

Definitio realis breviter ac planè, sic
juxta Logicam analyfin exponenda ve-
nit. Genus itaq; ejus *remotum*, est *meteo-
rum*; *proximum* autem *aqueum*. Con-
ceptus restringens & differentialis, de-
sumtus est à serie trium causarum, Ef-
ficiente, Materiâ & formâ, à loco eti-
am, ut in progressu explicatum dabitur.

§. 9. Æquivocis acceptionibus in
primo §. 7. aditu remotis, constitutaq;
nivis definitione, causæ ejusdem occur-
runt perpendendæ; quæ ad amussim
propositæ definitionis revocaridebent.
Efficiens itaq;, ut omnium aliarum re-
rum, ita etiam hujus, est vel universa-
lis, vel particularis. Illa rursus vel prima
est, vel secunda. Prima est Deus omnipo-
tens: Secundæ causæ fiderasunt, quæ ca-
lorem & frigus, siccitatem & humidita-
tem, fœcunditates & sterilitates, aliasq;
in regno sublunari causantur mutatio-
nes. Causam enim non solum nivis,
sed etiam omnium aliorum meteo-
rum

rum, dependere ab influentia cœli, saltem dispositivè, vix dubitaverit quisquam affirmare; quia per calorem & alias qualitates diversimodè disponit subiecta: licet enim sol longissimis à nubibus distet spatiis, *unà tamen cum cœlo semper afficit terrestria.*

§. 10. Ordinariâ Dei potestate obiter evolutâ, quæ comprehendit sub se omnes causas particulares, materia nivis se foro sistit, quæ efficientem naturalẽ sequitur, ut umbra corpus, & fumus ignem: illam itaq; trimembrem facimus, nimirum materiam *in quâ, remotissimam, remotam & proximam.* Quarum trium essentia exactissimè nobis est investiganda. Remotissima heic est aqua, quoniam in aquam nix resolvitur, resolvuntur enim composita in principia sua. Nobis circa hanc tractationem versantib; adprime est scitu necessarium, in nivè contineri omnia quatuor elementa, aquam, terram, aërem & ignem. Quis enim adeo esset vecors, ut negaret partes in nivè terrenas dari, cum post manuum in nive-

tionem, easdem sentiat inde multò faciliùs sordes contrahere & inquinari, quàm si aquâ purâ abluantur. Quòd aërem nix in plumèis suis alat crustulis, ejusdem poruli clarissimè arguunt. Quin etiam nivem aërea fovere in se corpuscula, ex levitate illius liquet. Nivis quoq; materiæ ignem adsignamus, quia subjectum nivis est vapor; vapor autem effluvium mistum est.

Materiam remotam vaporem esse nullus non potest sibi imaginari, cum grando faciliùs in aquam resolvatur, quàm nix. Materia proxima nubes est, eademq; non sterilis, sed sæcunda, quæ aqueis & terrestribus partibus plena, decidere cupit per guttulas aqueas; verum, interveniente frigore vehementiori, inter descendendum in nivem transmutatur;

§. II. Forma materiam subsequitur, quam accidentalem nivi tribuimus, sicut substantialis corporibus non deneganda; quæ speciem præbet sex-angularis figuræ, quod quidem vulgò non ita animadvertitur, quia plerumq; hæc nivæ

stella

stellæ solitarie non decidunt, & nisi panno sicco excipiantur, observari non possunt, inquit in rebus Physicis verlatissimus Daniel Hartnaccius. Diximus prætereà in definitione, nivem descendere lanæ instar carminatæ, cui nostræ adsertioni patrocinatur sacra pagina omni major exceptione, ubi Psaltes Ps. 147. in hæc erumpit verba: qui dat nivem, sicut lanam.

§. 12. Ultimum denique sibi locum vendicat finis, quem haud invenustè hunc in modum Plinius describit: *Vota arborum & frugum communia sunt nives diutinas sedere: causa est non solum, quia animam terra evanescentem exhalatione includunt & comprimunt, retroq; agunt in vires frugum atq; radices, verùm quòd & liquorem sensim præbent, purum prætereà levisimumq;, quando nix aquarum cælestium spuma est.* Subtilitatis ille Magister Scaliger dicit: *Nivibus solutis lutum fit, unde & nomen, quod convenit etiam terris, aquâ dissolutis.* Haud parùm sanè terra admistuta nives obtinent, aëris multum; spuma enim penè tota est nix, aqua plurimum: quibus
additus

*additus à sole calor, firmum conficit, omnium
 letaminum multò excellentissimum. Ex
 quibus verbis fluit duplex nivis utilitas,
 terræ nempe fœcunditas, frugumque
 incolumitas.*

§. 13. Adjuncta generandæ nivis in-
 seqvuntur causas, quæ numero sunt
 quatuor: Locus nimirum, tempus,
 candor & duratio. Locus, in quo gigni-
 tur, est media aëris regio, quæ à fine in-
 fimæ incipens intensissimo & acerbissi-
 mo riget frigore. Nivis enim genera-
 tio frigus exposcit intensum, à quo me-
 dia aëris regio non est vacua. Proba-
 bile itaque non est, *infimam aëris partem*
 huic negotio obeundo parẽ esse, quippe
 calidiorẽ, quia radii solares, à terra re-
 percussi, resiliunt. Cur autem hyeme
 tantum ningat, causa est, quòd nubes
 non potest constringi, nisi multo frigo-
 re. Quanta vis frigoris est, Johannes
 Baptista du Hamel haud obscurè innuit,
 dicens: *quòd corpora frigus à putredine vin-
 dicet, notius est, quàm ut probatione indigeat.*
Nam frigus partium fluidarum motum sistit,
 qua:

quæ foras prodeuntes corruptionem promovent. Hinc mortua corpora nive obruta diu incorrupta servantur. Exemplum adfert Bartholinus: visum, inquit, id extra urbem (Hafniam) cum 11. Februarii 1659. oppugnantes hostes repellerentur, magnâq; strage occumberent: alii enim rigidi iratum vultum ostendebant, alii brachiis extensis gladium minari videbantur, alii alio situ prostrati jacebant.

14. Tempus elaborandis nivibus aptissimum est hyems, quæ frigiditate præpollens magnâ, aquas in nives congelat. nam ubi acerbitas dominatur frigoris, ibi frequentiores & producuntur, & cadunt nives.

§. 15. Candorem nivi reapse inesse multi quidem statuunt, sed invitâ veritate, ut statim monstrabitur.

§. 16. Ultimam nivis affectionem durationem esse, supra est dictum. Experientia & ordinarius naturæ cursus clarissime evincunt, nives interdum spatio integrorum mensium durare. Inveniuntur præterea loca rigentia perenni

ni nive, ut valles, convalles, imò in altissimorum montium jugis diu videntur & durant; causa procul dubio hæc est, quòd radiorum solarium repercussio eò pertingere nequeat.

§. 17. Affectiones nivis ita leviori tactas brachio Albedo ejusdem excipit; circa quam difficultatem, video alios affirmantes, alios negantes, alios inter utrosq; medios, qui de principatu in profundo veritatis puteo etiamnum luctantur. Faceremus jam quidem, quod ordo propositarum postularet assertionum, sed brevitati studentes, easdem silentio involvimus. Interea temporis cum percipio, maximam partem concludere, *nivem esse album verè ac realiter*, non tutum videtur, illorum tot & tantorum virorum auctoritati refragari, utpote Aristotelis, Conimbricensium, Zabarellæ, multorumq; aliorum. Nihilominus tamen nos, citra cujusquam præjudicium, nostram sententiam modestè aperientes, negativam amplectimur sententiam, firmissimis his moti argumentis.

I. Si nix per se, realiter & ratione suæ essentiaë, esset alba, utique materia ejusdem, ex quâ est producta, talis esset. At falsum hoc & experientiaë contrarium; Ergo & illud. Ratio consequentiaë exinde patet, quia qualis materia, tale est etiam materiatum; & albedo non potest esse, nisi etiam insit meteoris istius materiaë productivæ, ex quo meteoris nix enata. Verum meteoris illud est accidens, sed accidens non potest esse subjectum accidentis, uti testantur omnes Philosophi. Et ita per consequens meteoris subjectum albedinis constituere nequit. Sequitur igitur, quod materia productiva nivis sit aqua. At aqua omni prorsus colore destituitur, quod satis superq; dispalescit ex ejus essentia. Nullum corpus simplex est coloratum. Atqui aqua est corpus simplex. Ergo. Quod nullum corpus simplex sit coloratum, exinde inclarescit, quia color est accidens corporis mixti, originem deducens à sulphure, quod nullius elementi, imò nullius corporis

poris simplicis essentiam constituit ; multò minus ingreditur. Quòd autem sit corpus simplex, nemo unquam negavit. Ad declinandas objectiones, observentur sequentia distinctionum genera. 1. Disting. inter aquam consideratam, ratione τῆς ἐστίαις & ὑπάρξεως, per se & per accidens. 2. inter aquam ipsam, & effluvia eidem commixta. 3. in inter colorem ὄντως & φαινομένως perceptum, seu inter colorem κατ' ἀλήθειαν, & κατὰ δόξαν, vel inter colorum varietatem, & lucis diversitatem. 4. distingvendum inter ipsum continens & contentum, seu inter materiam ipsam & sulphur eidem admixtum.

2. Si nix colore albo reali prædita esset, utiq; in aquã resoluta, ratione suæ συστάσεως, aliquid sulphuris sibi admixtũ haberet. At falsũ consequens. Ergo & antecedens. Connexio Majoris firmo stat talo, quia basis & fundamentum omnis veri coloris est sulphur. Nexum Minoris suis testimoniis, nobis vel tacentibus, confirmant chymicæ artis periti. Ad enervanda

vanda Adversariorum argumenta observentur seqq. distinctiones. Disting. inter nivem in & secundum se spectatam, & ratione alicujus status existendi accidentalis. 2. Disting. inter nivis calefactionem, & arctissimam rerum similium unionem. 3. Disting. inter corpus mixtum, & accidens corporis mixti. Nix non est corpus ipsum, quæ pluitionem & colorem, sed ejus quædam affectio. Tertium sententiæ nostræ fundamentum. Nullum per se, verè & realiter, coloratum in momento privari potest sibi innato colore. Atqui omnis nix in momento albedine privatur. Ergò. Certitudo majoris suâ luce radiat: veritatem Minoris rerum omnium Magistra experientia monstrat.

Ad evertendas objectionum strophas adhibeantur sequentes distinctiones. 1. Disting. inter Albedinem realem & intentionalem. 2. Disting. inter album & albicans. 3. inter τὸ λεγέσθαι & τὸ εἶναι. Quod concernit dicta scri-

pturæ nobis contradicentia, non ne-
 sciendum est, illam non semel loqui καὶ
 ἀνδρωτοπαίδων, & accommodare se
 ad capacitatem ingenii humani. Hæc
 sunt, quæ de difficili hoc argumento
 adferre licuit. Fatemur equidem mul-
 ta hic desiderari, quæ illustrari meli-
 us & possent, & deberent; verum cum
 temporis ratio brevitatem injungat,
 pro benevolentia ac humanitate tua
 Lector ingeniose, omnia in meliorem
 partem interpretare, nostrisque
 fave conatibus.

SUMMO UNI GLORIA.

